

La tribuna

Accountex Isabel Madrid

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Orion i vicepresident segon del CIESC

La setmana passada vaig ser a Madrid per assistir a la fira Accountex, que s'ha consolidat com l'esdeveniment estatal de referència en la digitalització dels despatxos professionals. L'afluència de públic va ser massiva i els principals expositors van concentrar llargues cues d'interessats a conèixer les seves solucions tecnològiques. També les sessions de debat i les conferències van registrar plens absoluts, amb molts assistents seguint-les drets des del fons de la sala.

Certament, l'aplicació de la Llei Antifrau i del sistema Verifactu és un repte que inquieta enormement el sector. S'apropa una autèntica revolució per a pimes i autònoms. I els despatxos professionals serem, com sempre, els que haurem d'informar-los i donar-los suport. A vegades penso que si l'administració hagués d'assumir amb funcionaris propis el volum de feina que li estalviem les assessories, faria fallida.

A Sabadell, podem estar ben orgullosos perquè hi vam ser molt ben representats. D'una banda, per B2B Router, empresa líder en solucions de facturació electrònica. De l'altra, per Quantum Economics, una proposta de ges-

tió 100% al núvol, que pretén trobar un nínxol de mercat entre gegants com Sage o A3. El seu estand feia autèntic goig i serà una empresa a seguir seriosament en els pròxims anys.

Sempre que vaiga Madrid passen coses i aquesta vegada no va ser una excepció: Míriam Nogueras va anunciar el bloqueig de la legislatura. Si, tal com va explicar, Junts no aprova cap més iniciativa legislativa del Govern, em pregunto què succeirà amb la pròrroga anual del límit del sistema de mòduls. L'any passat ja va anar d'un pèl, quan la mesura va caure temporalment en tombar-se el famós decret omnibus. Veurem enguany què succeeix. Milers d'autònoms a l'expectativa...

En paral·lel, Isabel Ayuso va anunciar que subvencionarà el nou –i potser últim– film de Woody Allen. Si acaba sent així, li estaré eternament agraït. Tanmateix, trobo incomprendible aquesta fallera de Madrid per voler imitar el model turístic de Barcelona.

De fet, passejar pel centre de Madrid s'assembla, cada vegada més, a passejar pel centre de la ciutat comtal. Les botigues de *souvenirs* ja són omnipresents i els ramats de turistes que segueixen un paraigua llampant for-

men part del paisatge urbà. Els dobles de cervesa Mahou, amb aquella escuma densa tan especial, costen de trobar, mentre que la proliferació de *bowls*, *gyozas*, pans *bao*, *ramens*, pizzes, empanades, *tacos*, *burritos*, *arepas* i kebabs resulta una tendència preocupant. Per sort, no s'ha assolit el nivell de Barcelona, on és més probable trobar un narcopis que un restaurant que serveixi escudella i carn d'olla. Així que, malgrat tot, encara vaig poder delectar-me amb un excel·lent *cocido* abans de tornar.

L'estada va coincidir amb el retorn de Radiohead als escenaris després de set anys. Vaig poder assistir al segon dels quatre concerts que la banda britànica va oferir a la capital, juntament amb un grup d'amics de la infantesa. Just abans de l'inici de l'actuació, quan les llums del pavelló s'apagaven, vam recordar un altre amic que, desgraciadament, ja no es troba entre nosaltres. Silenci. Nus a la gola. El temps saturat. Fins que les primeres notes de la guitarra de Jonny Greenwood, que ell tant admirava, van començar a sonar. Aleshores vaig sentir que reposava en pau, en algun lloc on dos més dos sempre fan cinc.